

Câinele-
fantomă
și Luna

Redactor: Roxana Măciucă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Copertă: Andra Penescu

KNITBONE PEPPER GHOST DOG AND A HORSE CALLED MOON

Claire Barker

First published in the UK in 2016 by Usborne Publishing Ltd.

All rights reserved.

Text copyright © Claire Barker, 2016

Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2016

Illustrations by Ross Collins.

CĂINELE-FANTOMĂ ȘI LUNA

Claire Barker

Copyright © 2019 Editura **Galaxia Copiilor**

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARKER, CLAIRE

Căinele-fantomă / Claire Barker; il. de Ross Collins; trad. din lb. engleză de Andrei Covaciu. – București: Galaxia copiilor, 2018
3 vol.

ISBN 978-606-796-045-7

Vol. 3. : Căinele-fantomă și Luna. – 2019. – ISBN 978-606-796-048-8

I. Collins, Ross (il.)

II. Covaciu, Andrei (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all

allcafe.ro

Câinele- fantomă

și Luna

de Claire Barker Ilustrații de Ross Collins

Traducere din limba engleză de Andrei Covaciu

Cuprins

1	Plictisit de moarte	7
2	Căruța miraculoasă	25
3	Spiritul călător	42
4	Bertha cea Neagră	52
5	O persoană dispărută	58
6	Ploaia de stele	68
7	O ocazie astronomică	83

8	Cozi înstelate	90
9	Tropa-trop	106
10	Turiștii spațiali	118
11	Divide și păcălește	128
12	O mașinărie bestială	147
13	Sufletul rătăcit	158
14	O urmărire cu sufletul la gură	165
15	Răzbușnarea feței de gibbon	173
16	O, noapte înstelată	194
17	Adevărul, auzit direct de la Lună	210
18	O prietenie scrisă în stele	222

Capitolul 1

Plictisit de moarte

Sunt atâââât de plictisiiiiit! se vaită
Tătănuș Pipăruș, punându-și labele peste
ochi. Plictisit, plictisit, plictisit!

— Și eu, căscă Martin, hamsterul, jucându-se
posac cu săbiuța lui. Sunt mai plictisit decât plicti-
seala însăși.

Era o dimineață de duminică neobișnuit de ume-
dă. Ploaia se prelingea pe geam, picătură cu picătură.
Orlando, maimuța, căscă prelung. Își alese cu grijă
o linguriță din vâlijoara lui, după care începu să se
bată cu ea în cap ca să mai treacă timpul.

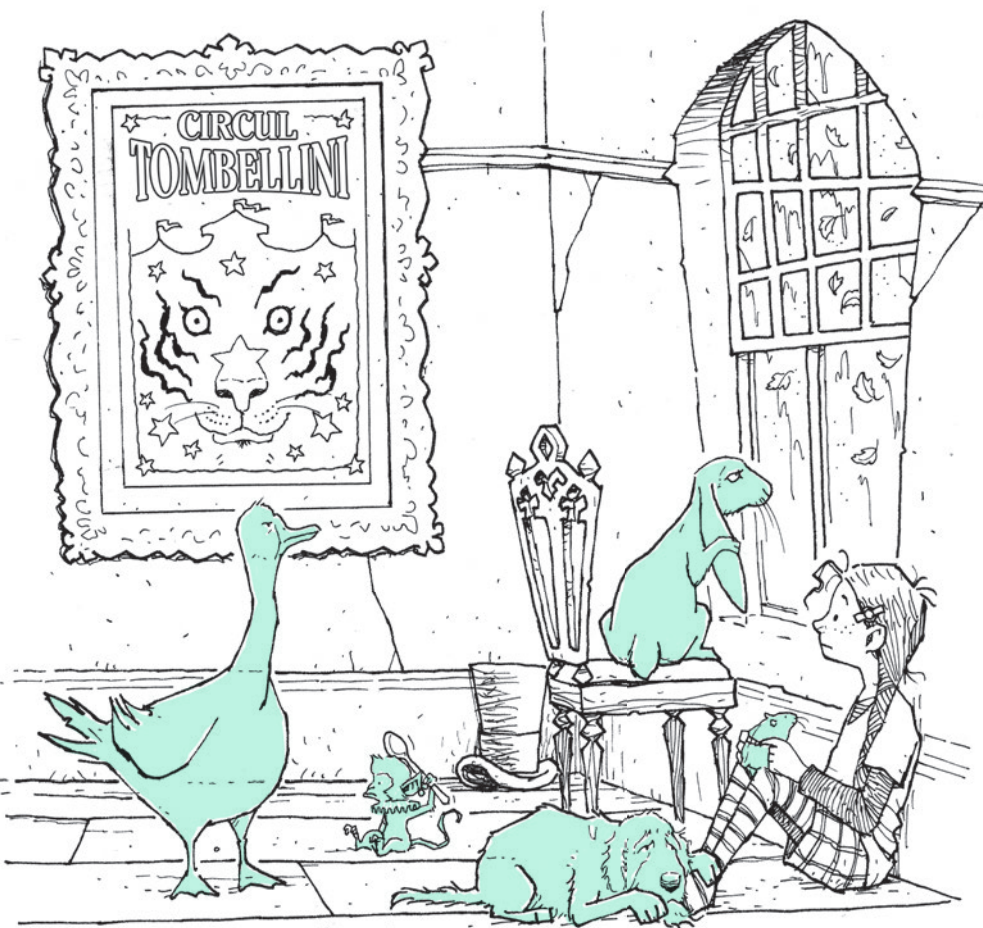
Reședința Starcross din comitatul Bartonshire, Anglia, își închisese ușile pe timpul iernii. Dacă până de curând încăperile acesteia fuseseră pline de strigătele și râsetele turiștilor, acum clădirea se cufundase din nou într-un somn adânc. Peste colecțiile de pălării fuseseră întinse niște pânze uriașe, iar semnul care anunța expoziția „Jos pălăria, Starcross!“ fusese dat jos. Scaunele din ceainărie fuseseră puse unele peste altele, iar magazinul de suveniruri își trăsese obloanele. Coridoarele reședinței căscau, iar încăperile goale moțâiau.

Cu câteva zile în urmă, Lordul Hector Pipăruș și soția acestuia, Lady Isadora, epuizați după un sezon estival atât de agitat, își puseseră pe ochi măștile lor de culoarea lavandei și se trântiseră în pat, cufundându-se într-un somn adânc. Dacă nu puneai la socoteală tic-tac-ul ceasului din bibliotecă, în reședință domnea o tăcere de mormânt.

Valentin, iepurele, privea pe fereastră frunzele uscate bătute de vânt, sperând ca în această postură să pară meditativ și chipeș.

— E cam ciudat pe-aici fără vizitatori, nu-i așa? rosti el pe un ton visător, mângâindu-și mustățile și urechile lungi. E puțin cam sinistru.

— Mie îmi lipsește agitația, oftă Winnie Pipărus uitându-se mirată la afișul mare, înrămat, de pe perete. Oare Circul Tombellini chiar a poposit la Starcross sau totul a fost doar un vis minunat? A fost atât de fantastic, atât de magic să vezi cum locul acesta străvechi s-a trezit din nou la viață, chiar dacă a fost vorba numai de o vară...

Gabriel, găscanul, își flutură nerăbdător aripile, țâțâind nemulțumit:

— Treziți-vă, cu toții! Expoziția s-a închis de numai o săptămână! exclamă el.

Se duse spre pervazul din hol și îndreptă semnul pe care scria „Redeschidem expoziția la primăvară“.

— Pe cuvânt, cine v-ar vedea acum ar putea crede că a murit unul dintre noi! V-ați prins? A MURIT! E o glumă. Și e amuzantă pentru că, vedeți voi, cu toții suntem niște ANIMALE-FANTOMĂ! Ha, ha!

Dar Tătănuș nu găsea nimic amuzant în toate acestea. În vreme ce urca scările, îndreptându-se către pod, se gândea că săptămâna care trecuse de la închiderea expoziției i se părea deja o eternitate. Și nu era vorba numai despre dispariția vizitatorilor. Winnie se întorsese la școală, așa că îi simțea lipsa. Era nedrept că putea să o vadă numai dimineața. Și seara. Și în weekenduri. Și noaptea în timp ce dormea. În afara acestor momente, nu prea avea când s-o vadă.

Nu se plângea de faptul că era fantomă. Dimpotrivă, șansa de a se număra printre Mult-Iubiți fusese cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată. Doar că în timpul verii se distrase atât de

bine. Ajuns la capătul treptelor, Tătănuș se întoarce și urlă de disperare:

— Acum nu e mai nimic de făcut, Gabriel! Iar câinii trebuie să aibă ceva de făcut!

— Aoleu și vai de mine, Tătănuș Pipăruș! se minună Gabriel, urcând scările în urma lui. Atât în calitate de Mult-Iubit, cât și de membru al Spiritelor de la Starcross, nu ai cum să te plictisești! A fi păzitorul Familiei este o sarcină extrem de acaparantă. Sunt o grămadă de lucruri de făcut.

— Cum ar fi...? îl întrebă Martin posomorât, urcând și ultima treaptă și privindu-l acuzator pe găscan prin telescopul personal.

— Păi, știi tu..., răspunse Gabriel, zbârlindu-și, defensiv, penajul. O grămadă de lucruri, cum ar fi... ăăă... să sortezi ciorapii... să ștergi praful... să dai cu aspiratorul...

Când auziră răspunsul găscanului, își dădură cu toții ochii peste cap, iar Tătănuș împinse cu botul ușa podului. Martin se grăbi să se strecoare înăuntru, atacând imediat un pachet de fursecuri delicioase cu ghimbir. După aventurile din vară, în care fuseseră implicați un tigru-fantomă, un circ și un hoț de

bijuterii de anvergură internațională, perspectiva unor activități casnice părea mai insipidă decât o zeamă lungă, fără sare.

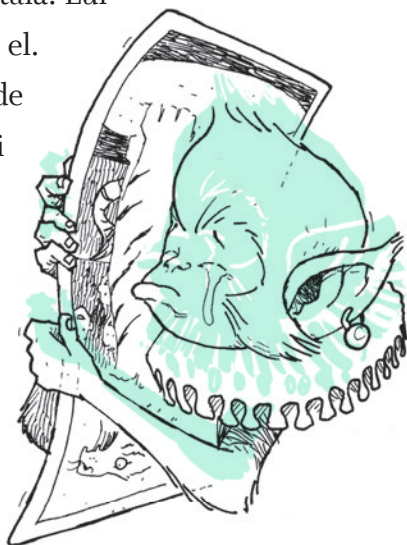
Cocoțându-se pe o ladă veche, Orlando își întinse o lăbuță și luă de pe perete cartea poștală cu Circul Tombellini, în care erau înfățișați un băiat și un tigru. Maimuțica își lipi obrazul de imagine și imediat o lacrimă îi căzu pe obraz.

— Lui Orlando îi este dor de fașa asta fioroasă, de tigrul cu colși încălecași. Orlando *îl iubește*, spuse el, adulmecând ușor cartea poștală. Lui Orlando îi este foarte dor de el.

— Tuturor ne este dor de Roojoo, oftă Tătănuș. Ia mai citește o dată ce scrie acolo.

Orlando începu să citească rar, făcând din când în când câte o pauză pentru a suspina teatral.

Apoi, după ce terminară de citit cartea poștală, se cufundară cu toții într-o lungă și apăsătoare tăcere. Winnie băgă

mâna în buzunar, scoțând de acolo cadoul pe care Bertie, maestrul de manej, i-l dăduse la despărțire. Ridică frumosul ceas de buzunar în lumina tomnatică a zilei și citi cu voce tare mesajul inscripționat

Dragă Winnie, Tătănuș Gabriel,
Valentin, Orlando și Martin.

Acum suntem în Germania. Turta dulce de aici este delicioasă (conține mult ghimbir) și cât se poate de energizantă! Mi-am făcut noi prieteni pe drum, descoperind alți câțiva Mult-Îubiți.

Așa cum spuneți voi:

„Un Mult-Îubit la necaz e prietenul cel mai breaz!”

Vorba voastră a început să circule...

Mi-e dor de voi.

Cu dragoste și cercuri aprinse.

Roajod XXXXX

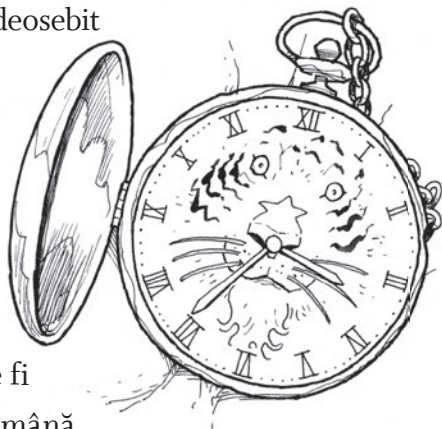
14.9

GERMANIA

Winnie
Starcr
Bartor

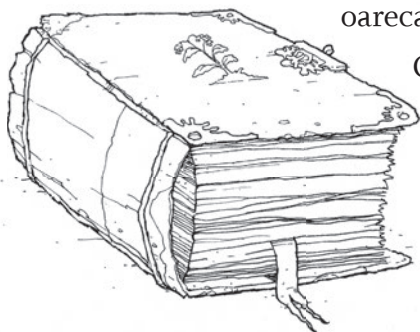
pe acesta: „Prietenia este eternă“. Winnie suspină ușor. Până și Gabriel se înduioșă, nemaifiind atât de tâfnos. Atmosfera era tare deusolantă.

— Am descoperit că, în astfel de perioade solicitante, cărțile pot fi deosebit de folositoare, încercă Gabriel să schimbe subiectul, întinzându-se după „Ghidul Bunei Fantome“, carte care fusese mutată pe raftul din pod pentru a le fi Mult-Iubiților mai la îndemână.

— Dar tu ești găscanul-bibliotecar. Tu întotdeauna crezi asta despre cărți, spuse Tătănuș și oftă, învârtindu-se în cerc și prăbușindu-se pe podea, complet deusolat.

— Pentru că așa și sunt. Și te rog să-ți amintești, Tătănuș Pipăruș, că aceasta nu este o carte veche

oarecare – este însăși
CARTEA. Avem
nevoie de ceva
care să ne

țină ocupați până la primăvară, iar în această carte vom găsi soluția la problema noastră. De exemplu, spuse el cu un licăr în ochii lui albaștri, există o întregă secțiune dedicată hobby-urilor. Asta ne-ar putea îmbunătăți starea de spirit! adăugă el, răsfoind cartea până la o anumită pagină și indicându-le ceva cu vârful aripii. Aici! Vedeti? Începe cu „A“.

Tătănuș aruncă o privire, după care ridică sceptic o sprânceană:

— Armodialii tatu și colecționarea acestor animale? Apterygota – creștere și îngrijire? Ce-ai de gând, Gabriel?

Gânsacul țâțâi ofuscat:

— Nu astea, ci ĂSTA! spuse el, arătând către alt cuvânt.

Valentin citi pe litere, cu voce tare:

— A-R-H-E-O-L-O-G-I-E.

Își ridică botul din carte confuz, în timp ce urechile lungi i se pleoștiră:

— Ce mai e și asta?

— Acesta, dragul meu prieten, este un hobby care presupune să cauți sub pământ tot felul de comori îngropate, spuse Gabriel umflându-și pieptul

alb – un semn sigur că urma să spună ceva înțelept. Termenul oficial este „săpături arheologice“.

Imediat, Tătănuș ciuli urechile, sărind în picioare:

— Săpături? În pământ? Așa da, Gabriel!
Dintr-odată, totul deveni interesant.

Se îndreptară cu toții către vechea seră. Cândva o adevărată minune victoriană, în ultima sută de ani aceasta fusese lăsată de izbeliște. Acum arăta asemenea unei corăbii scufundate, lugubre, palmierii dinăuntru serei înălțându-se către tavanul de sticlă asemenea unor catarge contorsionate. Locul semăna cu o grădină secretă, în care tot felul de plante fuseseră lăsate să crească în voie, întinzându-și vrejurile, răspândindu-se necontrolate și creând o junglă deasă, plină de tot felul de fructe și de eflorescențe, care de care mai ciudate. Plină de gunoaie și de resturi, sera i se părea lui Tătănuș locul ideal pentru a organiza o căutare de comori.

Cu câțiva ani în urmă, găsise acolo împreună cu Winnie un neprețuit os de dinozaur și fuseseră cât pe ce să îl trimită la Muzeul de Istorie Naturală. Doar că

Lady Pipăruș le atrăsese, discret, atenția că, de fapt, era vorba de o simplă coastă de miel.

După ce dădură la o parte vechile plăci de gresie cu alb și negru, Valentin își folosi puternicele lui picioare din spate ca să sape niște gropi adânci, în vreme ce Gabriel scormonea pământul dat la o parte cu ciocul. Nu le luă mult să găsească niște monede de un penny, precum și niște piese de puzzle pline de noroi. Martin se umpluse de pământ din cap până-n picioare, ajungând să arate asemenea unui cartofior abia scos din brazdă.

Folosind o lingură șterpelită din vechea geantă de mână a doamnei Pipăruș, Orlando scoase la suprafață un obiect vechi, neted și rotund. Îl ridică în fața ochilor, icnind surprins:

— Uitași o șiu-percă făcută dintr-un lemn străvechi! zise el, cu un licăr de uimire în ochi.

— Nici vorbă, găgăuță, i-o reteză Martin, cerce-tând obiectul. E un mâner de ușă. Continuă să sapi.

La sfârșitul zilei, echipa de arheologi amatori reu-șise să adune un întreg morman de comori / gunoaie. Sticle multicolore, cioburi de farfurii, inele de la do-zele de bere, precum și bucăți de faianță — cu toate formau acum o grămadă gata să se prăvălească peste ei. Gabriel avusese grijă să noteze fiecare descoperire într-un caiet de notițe. Martin dezgropase un mic soldat de jucărie, iar Orlando, o bufniță albastră, din plastic. Copleșit de emoție, o și botezase „Buhuhu“, jurându-i iubire eternă.

Tătănuș își petrecuse cea mai mare parte a dimineții stând cu nasul vârat într-o anumită groapă, amușinând, fornăind și săpând. Se lăsase cuprins de entuziasm, închipuindu-și că descoperise o sabie sau măcar un os de girafă, însă, în cele din urmă, găsi doar un obiect care semăna puțin cu un burlan vechi. O adevărată dezamăgire.

— Ce-ai găsit acolo, Tătănuș? se interesă Winnie, ștergându-și palmele murdare de genunchi.

Tătănuș îi aduse obiectul în bot, depunându-l la picioarele fetei. Winnie îl culese de pe jos, studiindu-l

cu atenție. Nu era un burlan, pentru că la ambele capete avea câte o bucată de sticlă.

— Tătănuș, bătrânul meu câine isteț! exclamă Winnie, privind printr-unul dintre capetele soioase

